

A tanár

Másfél évtizede, az akkor még harcos FIJAK (Fiatal Írók József Attila Köre) ülésére Belányi Gyurka vitt föl Pestre, autóstoppal, ahogy illett. Ő már sok-sok publikációval, régen kötetre éretten, én néhány Tiszatáj-közléssel, alig-alig ismertén álltam a szakma elé: verseinket olvastuk föl, s vártuk a kritikát. Volt egy metaforám, amin alaposan elévődött a publikum: Odüsszeusz szívét az árbóchoz szögeztem. Emlékszem, Döbrentei Kornél, aki az aradi vértanúkra utalva a színesztéziák egész sorát halmozta egymásra, egészen a "tizenhárom fokos názáreti bor"-ig, azon az állásponton cövekelt le, hogy ha a szívbe szög fúródik, akkor nincs folytatás, nincs szirénének, nincs bárka, egészen egyszerűen ez a vég. Pete György, a szombathelyi Életünk főszerkesztője viszont a szív allegorikus jelentését emelte ki, mondván, jelkép hatol jelképbe, s így elfogadhatónak találta a képet.

A vita megosztotta az írókat, s talán a sokat látott Deák étteremben is ezen évődünk volna, ha Zalán Tibor nem tesz egy témazáró javaslatot: el kell menni Szegeden Baka tanár úrhoz, majd ő megmondja, lehet-e ezt így.

Baka már akkor etalon volt, a képírás professzora, s ha indult volna Szegeden költő tanszék – mint ahogy morfondírozott e fölött egykoron a Szegedi Egyetem című lap –, akkor vitán fölül az övé lett volna a tanszékvezetői poszt.

Amit pedig Zalán javasolt, az maga volt a gyakorlat: ha szegeden valaki versbe fogott, előbb-utóbb Baka Pista fogadóóráján találta magát.

Most jöhetne a záró fordulat, a pehelysúlyú sztereotípiá, hogy Pista immár az égi katedráról figyeli a versíró kezét, de tudjuk, hogy ez nem így van. Halálával most a hiányról írt egy fekete gránittömböt, egy megfejthetetlen metaforát, amiről csak azt tudjuk, hogy iszonyú a súlya, hogy egyszerűen: van.

De nincs jelentése.

Vecsernyés Imre

(Délmagyarország, 1995. szeptember 27.)